

ชื่อเรื่อง: บ้านไร่รักก้าวข้ามสู่ความสุข

นามปากกา: อวิหุลาน

ภาพปก / ภาพประกอบ: อวิหุลาน และ คุณเชษฐา งามประดับ

จัดรูปเล่ม: อวิหุลาน และ คุณธนกฤต เนียมหอม

จำนวนหน้า: ๑๖๘ หน้า

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ห้ามทำการคัดลอก เลียนแบบ หรือดัดแปลงเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใด
ของงานเขียนนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด สแกน บันทึก ถ่ายภาพ
ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่
ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

เกี่ยวกับผู้เขียน

พยาบาล ผู้จบการศึกษาด้านการพยาบาลและผดุงครรภ์ ที่มีความตั้งใจ
อันแน่วแน่ว่าจะใช้ความรู้ความสามารถนี้เพื่อดูแลผู้ป่วย คุณพ่อคุณแม่
และญาติสนิทอันเป็นที่รัก แต่เส้นทางชีวิตกลับพาให้เธอไม่ได้ใช้วิชาชีพ
นั้นในแบบที่ตั้งใจไว้แต่แรก เมื่อต้องก้าวไปใช้ชีวิตในต่างแดนตั้งแต่อายุ
๓๖ ปี เธอกลับต้องใช้ “วิชาความรู้ที่มีอยู่ในตัว” และความสามารถ
ทั้งหมดที่มีออกมาใช้ เพื่อยืนหยัดและเลี้ยงชีพท่ามกลางต่างวัฒนธรรม

ระหว่างประเทศไทยและฝรั่งเศส

ผ่านพ้นทั้งความท้าทาย บททดสอบ และความสูญเสีย โดยไม่เคย
ยอมจำนนต่อโชคชะตา ด้วยหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตา
และจิตวิญญาณของความเป็นพยาบาลที่ยังคงอยู่เต็มเปี่ยม เธอ
ไม่เพียงแต่อุทิศตนดูแลคนใกล้ชิด แต่ยังสร้างสรรค์ผลงานเขียนที่
เป็นประโยชน์ต่อสังคม ทั้งหนังสือคู่มือการเลี้ยงดูเด็ก และการกระ
ตุ้นพัฒนาการสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นในช่วง
วัย ๐-๖ ปี รวมถึงผลงานเขียนทรงคุณค่าที่กลั่นกรองมาจากหัวใจ

และในหนังสือเล่มนี้ เธอบันทึกเรื่องราวความทรงจำอันลึกซึ้ง ห้วงเวลา
แห่งความผูกพัน และรอยยิ้มคละคล้าหยาดน้ำตา เพื่อส่งต่อแรงบันดาลใจ
ให้ผู้อ่านทุกคนได้ตระหนักว่า ทุกอุปสรรคและรอยแผลในอดีต ล้วน
เป็นขั้นบันไดที่พาเราก้าวไปสู่ความรักและความสุขที่แท้จริงได้เสมอ

บทนำ

ชีวิตมิใช่นาวาลำใหญ่ที่ปล่อยให้แล่นไปตามยถากรรม หากแต่คล้ายเรือพายลำน้อยที่ต้องบังคับควบคุมท่ามกลางกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก บนเรือลำนี้ไม่มีเครื่องยนต์คอยหนุนแรง มีเพียงสองมือที่กุมไม้พาย พร้อมไหวพริบในการอ่านสายน้ำและทิศทางลม

ชีวิตก็เช่นกัน เราไม่อาจนั่งรอให้คลื่นลมสงบเพื่อนำพาเรือไปถึงจุดหมาย ทว่าหัวใจสำคัญคือศิลปะแห่งการทรงตัว การเลือกจังหวะจ้ำพาย และการรู้ว่าเมื่อใดควรไต่คลื่น เมื่อใดควรปล่อยไหลไปตามกระแส เพราะการดิ้นรนฝืนแรงน้ำมีแต่จะรังให้หมดกำลัง ทว่าการปรับวิถีฝีพายตามทิศทางลมต่างหาก ที่จะขับเคลื่อนเราไปข้างหน้าได้อย่างราบรื่นและมั่นคงเรื่องราวต่อจากนี้ เปรียบเสมือนคู่มือของฝีพายที่ต้องออกเดินทางไปในสายน้ำแห่งความเปลี่ยนแปลง

หนังสือเล่มนี้จะพาคุณไปสำรวจทิศทางลม ถอดรหัสจังหวะของคลื่นลมในชีวิต และฝึกฝนศิลปะการประคับประคองนาวาลำน้อยนี้ เพื่อให้คุณสามารถหยัดย่นและก้าวผ่านทุกมรสุมได้อย่างสง่างาม

บนใจรัก
ก้าวข้ามสู่ความสุข

“ทำไมฉันถึงฝันถึงเขาอีกแล้วนะ... ฉันก็ไม่ได้เคยคิดถึงเขามาก่อนเลยนี่นา”

หญิงวัยเจ็ดสิบปี พึมพำกับตัวเองเบา ๆ ในความเงียบงันยามเช้า หลังจากเปลือกตาเปิดขึ้นพร้อมกับภาพความฝันที่เพิ่งจางหายไป ความฝันที่ยังคงทิ้งความรู้สึกกังขาแน่นอยู่ในอกเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

ในความฝันนั้น... มันไม่เคยมีความสมหวังเลยสักครั้ง มีแต่ความผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า อาจเป็นเพราะในอดีต วันที่เขาจากไป มันคือการลาจากที่ไร้ซึ่งคำอธิบาย ฉันรู้เพียงแค่ว่าเขามีคนใหม่ และฉันก็ตระหนักดีว่าควรต้องยอมรับความจริง แต่ลึก ๆ แล้ว สิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจมาตลอดหลายสิบปีคือความเงียบงัน ไม่มีแม้แต่โอกาสได้พูดคุยหรือเคลียร์ใจกันให้รู้เรื่อง

นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทุกครั้งในความฝันฉันยังคงดิ้นรนที่จะไปหาเขา อยากพบหน้า และอยากเอ่ยปากถามความจริงให้มันเคลียร์ใจเสียที... เป็นความต้องการที่ติดค้างอยู่ในก้นบึ้งของความรู้สึก มาเนิ่นนานจนถึงวันที่อายุเดิ
ทางมาถึงเลขเจ็ดสิบ

เปลวไฟ วันวาน และรักแรกที่ไร้คำลา

ในรั้วโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ในประเทศ ยุคสมัยที่โทรศัพท์มือถือยังเป็นเรื่องไกลเกินฝัน ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลวัยสิบเก้าปีในชั้นปีที่สามดำเนินไปอย่างหนักหน่วง ปีแรกคือช่วงเวลาที่ต้องเรียนกันหัวหมุนอัดแน่นตลอดทั้งวัน พอเข้าปีสองและปีสาม ชีวิตก็ถูกแบ่งออกเป็นสองซีกระหว่างการเรียนภาคป่ายและการเข้าเวรบนหอผู้ป่วย วันหยุดไม่เคยตรงกับเสาร์อาทิตย์เหมือนใครเขา ชีวิตหมุนไปตามตารางเวรที่ถูกกำหนดไว้

วันนั้น... เป็นวันหยุดพักผ่อนที่ฉันไม่ได้กลับบ้าน และ จะอยู่ในหอพักเพื่อเตรียมตัวเรียนหนังสือในช่วงป่าย

ราวสิบเอ็ดโมงเช้า เสียงประกาศเตือนภัย และ ข่าวความโกลาหลดังขึ้นว่าเกิดเหตุเพลิงไหม้ที่หอผู้ป่วยโรคกระดูก และ ต้องการให้นักศึกษาพยาบาลที่อยู่ในหอพักรีบไปช่วยย้ายผู้ป่วยด่วน ด้วยสัญชาตญาณและความเป็นพยาบาลในสายเลือด ฉันกระโดดคว่ำชุดพยาบาลมาสวมอย่างรวดเร็วแล้ววิ่งตรงไปยังตึก

นั่นทันที

บรรยากาศเต็มไปด้วยความซุญวุ่นวาย เสียงเตี๋ยล้อเลื่อน เสียงร้องขอความช่วยเหลือ และกลิ่นควันจาง ๆ ลอยอบอวล ท่ามกลางความตื่นตระหนก และการวิ่งวุ่นเพื่อช่วยชีวิตคนไข้

ทันใดนั้นเอง... ท่ามกลางความอลหม่าน มีแพทย์หนุ่มร่างสูงโปร่งคนหนึ่ง ก้าวเข้ามาช่วยเธอย้ายผู้ป่วยออกจากจุดเกิดเหตุด้วยความคล่องแคล่ว ความช่วยเหลือในนาทีกุญครั้งนั้น ทั้งรอยประทับใจไว้อย่างลึกซึ้งในหัวใจของเด็กสาววัยสิบเก้า โดยไม่รู้เลยว่าเขาคือใคร และ โชคชะตาจะพัดพาให้พวกเขากลับมาพบกันอีกครั้ง

หลายวันต่อมา บนหอผู้ป่วยแผนกศัลยกรรม ฉันทกลับได้พบกับแพทย์หนุ่มคนเดิมอีกครั้ง เขาคือแพทย์ประจำบ้านแผนกศัลยกรรม ชั้นปีที่ 2 ผู้ขึ้นชื่อเรื่องความเก่งกาจ และ เป็นที่หมายปองของบรรดารุ่นพี่หลายคนที่ยพยายามเข้าหา แต่กลับกลายเป็นว่า... คุณหมอหนุ่มผู้นั้นกลับหันมาสนใจเด็กฝึกงานตัวเล็ก ๆ อย่างฉัน

ความสัมพันธ์เริ่มต้นขึ้นอย่างงดงาม แม้แพทย์ศัลยกรรมจะเป็นอาชีพที่หนักแทบไม่มีวันหยุด แต่ทุกครึ่งวันหยุดสุดสัปดาห์ที่เวลาตรงกัน พวกเราจะใช้เวลาด้วยกัน ทั้งไปเที่ยว ทานอาหาร ดูหนัง และฟังเพลง ความใส่ใจของเขาทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นหัวใจอย่างยิ่ง เขามีอายุมากกว่าฉันเจ็ดปี และ การได้คบหาดูใจกับคุณหมอหนุ่มอนาคตไกล ย่อมสร้างความภูมิใจเล็ก ๆ ให้กับเด็กสาวผู้มุ่งมั่นในเส้นทางวิชาชีพนี้

ฉันยังจำความรู้สึกในวันนั้นได้ไม่เคยลืม ซึ่งเป็นหนึ่งในเรื่องที่ทำให้ฉันดีใจ

และภาคภูมิใจมากที่สุด วันนั้นเป็นการแสดงรำละครรอบพิเศษในเย็นวันศุกร์ ณ โรงละครแห่งชาติ โดยฉันได้รับบทเป็นนางเอก ท่ามกลางความตื่นเต้นและความตั้งใจทั้งหมดที่มี สิ่งที่ทำให้หัวใจพองโตเป็นพิเศษคือ คุณหมอได้มาดูการแสดงของฉันโดยที่ไม่ได้บอกฉันล่วงหน้า

หลังจบการแสดง เราได้เดินทางไปร่วมรับประทานอาหารด้วยกัน ฉันรู้สึกดีใจและซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก ที่เขาให้เกียรติมาร่วมชมการแสดงในวันสำคัญของฉัน

ทว่า ความรักที่โรยด้วยกลีบกุหลาบก็หนีไม่พ้นบททดสอบของกาลเวลา เมื่อถึงเวลาที่เขาเรียนจบจากแพทย์ประจำบ้านแผนกศัลยกรรม และ ต้องย้ายกลับไปปฏิบัติหน้าที่ ณ โรงพยาบาลต้นสังกัดเดิมที่ต่างจังหวัด ในช่วงเวลานั้น ฉันเองก็เรียนจบการศึกษา และได้บรรจุเป็นพยาบาลประจำอยู่ที่ห้องฉุกเฉิน และ ห้องผ่าตัดแผนกอุบัติเหตุของโรงพยาบาลนั้นแล้วเช่นกัน

เมื่อต้องแยกย้ายไปคนละแห่ง ความห่างเหินก็เริ่มคืบคลานเข้ามาตามคำที่ว่า “ตัวไกลใจห่าง” แม้ในยามที่เขาแวะมาหาและยังคงนำดอกไม้ หรือของขวัญมาฝาก ฉันก็ยังจำความรู้สึกซาบซึ้งนั้นได้ไม่เสื่อมคลาย

แต่แล้ว... ความเจียบงันก็เข้ามาแทนที่ การติดต่อก่อย ๆ ขาดหายไปอย่างไร้ร่องรอย ฉันไม่รู้แม้กระทั่งที่อยู่ หรือเบอร์โทรศัพท์ที่จะใช้ติดต่อ รู้แค่เพียงว่าเขาต้องกลับไปปฏิบัติหน้าที่ ณ โรงพยาบาลต้นสังกัดเดิมที่มีภาระงานไม่มากนัก และ ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในใจด้วยความเจ็บปวด—เขาคงไปมีคนอื่นแล้ว

ช่วงเวลานั้น ความเสียใจโถมเข้าใส่หัวใจดวงน้อยอย่างเจียบงัน ฉันน้ำตาตกในแต่เลือกที่จะซ่อนมันไว้เบื้องหลังความเข้มแข็ง ฉันหันหน้าทุ่มเทให้กับงานในห้องฉุกเฉิน และ ห้องผ่าตัดอุบัติเหตุอันหนักหน่วง เพื่อใช้ความยุ่งเหยิงกลบ

เกลื่อนร่องรอยของความเสียใจ

เพื่อนร่วมงานต่างพากันชื่นชมว่า “เธอเก่งมากที่ไม่เคยร้องไห้พุ่มพ่ายให้ใครเห็น”... แต่จะมีใครรู้เลยว่า ในยามคำคืนที่อยู่ตามลำพัง หยาดน้ำตาแห่งความคิดถึง และ ความเสียใจได้รินไหลออกมาเงียบ ๆ นับครั้งไม่ถ้วน

เวลาผ่านไป ความเสียใจค่อย ๆ เจือจางลง จะว่าลืมก็คงไม่ใช่ เพราะจนถึงทุกวันนี้ ฉันไม่เคยลืมผู้ชายคนนั้นเลย... เพียงแต่มันเป็นเพียง “ความคิดถึง” ที่ถูกเก็บไว้ในลิ้นชักของความทรงจำ ไม่มีความจำเป็นต้องออกตามหา ไม่ต้องการคำตอบว่าทำไมเขาจึงจากไปอย่างไร้เยื่อใย มีเพียงความเงียบงันของกาลเวลา และ บทเรียนของหัวใจ ที่คอยย้ำเตือนว่าผู้หญิงคนนี้ได้ผ่านช่วงเวลาแห่งการเติบโตมาอย่างไร... จากเด็กสาววัยสิบเก้า สู่มหาณิงที่เข้าใจโลกและโชคชะตาในวัยเจ็ดสิบปี

บางครั้ง ความรักในวัยเยาว์ ก็ไม่ได้ผ่านเข้ามาเพื่อเป็นปลายทาง หากแต่ผ่านมาเพื่อให้เป็นบทเรียนให้เราได้เติบโต ทว่าภาพความฝันที่ยังเดินทางมาทักทายตลอดหลายสิบปี คือหลักฐานที่เราเติบโตขึ้นจากเศษเสี้ยวของความทรงจำการใช้ชีวิตอย่างเข้มแข็ง ไม่ได้แปลว่าเราต้องลืมหรือลบเลือนใครออกไปจากใจจนหมดสิ้น แม้กาลเวลาจะเปลี่ยนเด็กสาววัยสิบเก้าสู่ผู้หญิงในวัยเจ็ดสิบปี แต่ก็ยังมีความทรงจำบางเรื่องที่โลดแล่นอยู่ในความฝันอย่างน่าอัศจรรย์การติดค้างอยู่ในใจไม่ใช่ความเจ็บปวดอีกต่อไป แต่คือสัญลักษณ์ที่บอกว่าหัวใจของเราเคยรักได้อย่างลึกซึ้งเพียงใด จงโอบกอดมันไว้ด้วยความเข้าใจ ไม่จำเป็นต้องออกตามหาคำตอบจากสายน้ำที่ไหลผ่านไป แล้ว เพียงแค่ขอบคุณทุกคลื่นลมในวันนั้น ที่หล่อหลอมให้เรากลายเป็นผู้พายเรือที่เข้าใจโลกและโชคชะตาอย่างงดงามในวันนี้

เงาซ้อนในห้องฉุกเฉิน และ คำถามในคืนวันวาเลนไทน์

หลังจากที่หัวใจดวงน้อยผ่านพ้นพายุความเสียใจครั้งแรกมาได้ ฉันก็ห่มเทแรงกายแรงใจทั้งหมดให้กับงานในแผนกฉุกเฉินและห้องผ่าตัดอุบัติเหตุ

เกือบสองปีที่ชีวิตวนเวียนอยู่กับการทำงาน กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ และความเร่งรีบในการยื้อชีวิตคนไข้ หรือแม้กระทั่งการทำงานพิเศษนอกเวลา

การทำงานที่แผนกอุบัติเหตุนี้เป็นเรื่องที่ไม่แน่นอน และสามารถเกิดขึ้นได้ตลอด 24 ชั่วโมง ที่แผนกอุบัติเหตุจะมีแพทย์ฝึกหัด แพทย์ประจำบ้านปี 1 ปี 2 และปี 3 หมุนเวียนกันมาปฏิบัติงานอยู่หลายคน บรรดาเพื่อนพยาบาล รุนราวคราวเดียวกัน และ รุ่นพี่มักจะหยิบยกเรื่องราวของแพทย์ประจำบ้าน ศัลยกรรมหนุ่มท่านหนึ่งขึ้นมาพูดคุย และ ให้ความสนใจกันอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งตัวฉันเองในตอนนั้นก็ยังไม่สงสัยอยู่เหมือนกันว่าเหตุใดทุกคนถึงให้ความสนใจเขาเป็นพิเศษ

เพื่อนร่วมงานต่างพากันรุมล้อม และ พยายามหาทางเข้าหาคุณหมอ

คนนี้ด้วยความสนใจ แต่สำหรับฉันแล้ว... เรื่องพวกนั้นไม่ได้อยู่ในความสนใจเลยแม้แต่น้อย แม้ว่าบางครั้งพวกเราจะต้องเข้าห้องผ่าตัดร่วมกันเนื่องจากอุบัติเหตุ ฉันก็ยึดมั่นแค่หน้าที่ “ทำงานคือทำงาน” คุณหมอคนนี้เป็นคนเก่งกาจฝีมือเยี่ยม บุคลิกส่วนตัวค่อนข้างเจี๊ยบขริ่ม ไม่พูดมาก และ ดูไม่ได้โดดเด่นสะดุดตาอะไรในสายตาของฉัน เพื่อน ๆ มักจะพูดรอกหูเสมอว่า “คุณหมอคนนี้ดีอย่างนั้นอย่างนี้” แต่ฉันกลับไม่ได้สนใจในคำพูดเหล่านั้นเลย

จนกระทั่งวันหนึ่ง กลุ่มเพื่อนสนิท และ รุ่นพี่นัดกันจัดทริปไปเที่ยวพักผ่อนที่ชายทะเล โดยมีเพื่อนร่วมงานและคุณหมอหนุ่มคนอื่น ๆ ร่วมเดินทางไปด้วย แม้ทีแรกฉันจะไม่อยากไป แต่สุดท้ายก็ปฏิเสธความตั้งใจของเพื่อนสนิทไม่ได้

ระหว่างการเดินทางไปเที่ยวนั้น เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อฉันเกิดอาการปวดท้องจากโรคกระเพาะกำเริบอย่างรุนแรงจนทนไม่ไหว ถึงขั้นต้องฉีดยาแก้ปวด และ ผู้ที่เข้ามาดูแลอาการของฉันอย่างใกล้ชิดในตอนนั้น ก็คือคุณหมอหนุ่มคนนี้เอง แม้จะเป็นการดูแลตามหน้าที่ แต่มันก็ทำให้ฉันสังเกตเห็นว่า เพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ต่างพยายามเอาอกเอาใจ และ หาโอกาสเข้าหาเขา ทว่าฉันกลับวางตัวเฉยเมย นั่งมองสถานการณ์รอบตัวด้วยความรู้สึกเรียบเฉย อยากรอดูเหมือนกันว่าท้ายที่สุดแล้ว คุณหมอผู้เนื้อหอมคนนี้จะเลือกใคร

เมื่อกลับจากการเดินทาง ทุกคนก็กลับมาสู่การทำงานหนักตามเดิม ในยามดึกดื่นที่มีคนไข้ผ่าตัดฉุกเฉินเข้ามาบ่อยครั้ง ทำให้ฉันกับคุณหมอได้มีโอกาสได้เข้าห้องผ่าตัดร่วมกันสองต่อสองอยู่เนือง ๆ... เพื่อน ๆ มักจะแอบกระซิบเข้าหาว่า

“ว่าไงล่ะ คุณหมอเขาสนใจเธอหรือเปล่า?”

“ไม่มีอะไรสักหน่อย ไม่เห็นมีอะไรเลย” ฉันทอบปฏิเสธไปตามความจริงว่า

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อฉันได้ยินเสียงลือเสียงเล่าอ้างจากเพื่อนร่วมงานว่า คุณหมอนี้เคยมีแฟนมาแล้ว แต่อยู่ต่างจังหวัด ยิ่งทำให้ฉันยิ่งถอยห่าง เพราะฉันไม่ใช่คนที่จะไปแย่งชิงของใคร

ทว่า กาลเวลากลับพลิกผัน... อยู่มาวันหนึ่ง คุณหมอก็เดินเข้ามาสารภาพความในใจว่าเขาสนใจฉัน และ อยากขอคบหาเป็นแฟน

“ไม่ดีกว่าจะ หลายคนบอกว่าคุณหมอมีแฟนแล้วนี่คะ” ฉันทกลับปฏิเสธเสียงแข็งทันที

“เราเลิกกันแล้ว”

เขานิ่งไปนิดก่อนจะเอ่ยประโยคนี้ออกมา เพื่อเป็นการยืนยันความบริสุทธิ์ใจ เขายังถึงกับนำจดหมายบอกเล่าเรื่องราวการเลิกรักกับแฟนเก่ามาให้ฉันดูด้วยตาตัวเอง แต่ในตอนนั้น ฉันกลับไม่ได้สนใจที่จะเปิดดูจดหมายฉบับนั้นเลยแม้แต่น้อย

แม้ช่วงเวลานั้นฉันจะยังไม่ได้ใส่ใจหรือตื่นเต้นอะไรนัก แต่ทว่าความสม่ำเสมอและความจริงใจที่เขาเพียรพยายามแสดงออกในเวลาต่อมา ก็ค่อย ๆ หลอมละลายหัวใจที่ปิดตายให้เปิดรับ และตัดสินใจคบหากันในที่สุด

“ทำไมคุณหมอถึงเลือกเธอ?”

บรรดาเพื่อนและรุ่นพี่ที่เคยหมายปองเขาต่างพากันผิดหวัง และตั้งคำถามนี้ขึ้นมาเป็นเสียงเดียวกันด้วยความสงสัย

ความสัมพันธ์ดำเนินไปจนกระทั่งถึงวันวาเลนไทน์... วันที่โชคเข้าข้าง